

Marcel Capellades: "Les persones que ensenyen utopies, com Teresina, es van arriscar d'un dia per l'altre"

Ds, 27/09/2014 per Catalunya Religió

([Carmelites descalços](#)) Aquesta setmana el web Castell Interior recupera l'entrevista que **Laia de Ahumada** va fer a **Marcel Capellades**, monjo, sacerdot i ermità de Sant Salvador de Bellver, a Sant Boi del Lluçanès. Hi trobareu pistes per interpretar "la ciència de l'amor de Teresina", que segons Capellades passa per "abandonar-se a Déu". El text original forma part d'una sèrie d'entrevistes publicades per Ahumada a la revista *Pluja de Roses (Lluvia de Rosas)* entre els anys 2011 i 2012.

Entrevista a Marcel Capellades

Quan arribo a Sant Salvador, ja veig la silueta de l'ermita dibuixada contra el cel. En Marcel viu des de fa dinou anys en aquest lloc solitari i paradisiac, on vol romandre fins que es mori. A Sant Salvador, l'humà i el diví hi conviuen. Pots tocar amb la punta d'un dit el cel mentre contemples el tràfec quotidià de la plana. A Sant Salvador, tothom qui hi puja afeixugat sent la càrrega més lleugera. En Marcel -i la comunitat que l'acompanya i li dona suport- acull, escolta, comparteix i estima, com deuriem fer-ho aquells primers cristians i cristianes de què ens parla l'Evangelí. Aquí dalt es viu l'Absolut de forma total i també la confrontació amb l'altre, que és el rostre de Déu a la terra.

Vaig començar aquestes converses mínimes amb una [entrevista a Joan Escales](#), un capellà ermità del Pallars i, un any després, m'acomio d'aquestes pàgines amb un altre capellà ermità, i m'agrada que així sigui perquè tots dos són uns enamorats de santa Teresina.

Avui fa molta calor i ens asseiem a la fresca, davant de l'ermita. Fa anys que ens coneixem i no ens calen presentacions ni preàmbuls, així que engego la gravadora i comencem a parlar sense parar fins que arriba el migdia.

Aquest mes de juny [2012], Marcel, ha sortit publicat un llibre que has escrit amb Àngela Volpini sobre el vostre [Viatge a la terra de Jesús](#) (Publicacions Abadia de Montserrat). N'estàs content?

Sempre que he escrit alguna cosa i la lleigeixo, immediatament, sóc molt crític amb mi mateix. No és fins al cap de molt temps, quan rellegeixo, que penso: "Això ho he escrit jo? que bonic!" Estic satisfet pel testimoni de l'Àngela. Jo sol no l'hauria fet, un llibre així. He descobert, aprofundint en el pensament d'Àngela, que si fem una teologia de l'encarnació a partir de Maria, podem fer un pas més. I jo això ho he volgut dir en nom d'ella: he fet una catequesi del seu pensament. Per a mi ha estat tot un treball de reflexió, de meditació, d'aprofundiment, tant en la cristologia com en el missatge de l'Àngela; però si t'haig de dir la veritat crec molt poc en els llibres...

Com lligues el que dius en aquest llibre amb el pensament de santa Teresina?

Un tema central del nostre llibre és el desig profund, i Teresina descobreix que té desigs infinits: ser una gran santa, missionera, màrtir; i diu que no pot ser que Déu li doni aquests desigs infinits si no els pot realitzar. Però al mateix temps, veu que ella no pot fer res, que és massa petita, molt imperfecta, que cau a cada moment, i pensa: com ho faré per arribar a fer realitat aquests desigs? Teresina fa les descobertes observant la realitat tal com és; i com que viu en l'època en què s'inventen els ascensors pensa: haig de trobar un ascensor que m'ajudi a aixecar-me, i el meu ascensor serà Jesús; jo no puc arribar a l'infinít, però pujo en l'ascensor que es diu Jesús i em llanço als seus braços. Aquesta és la ciència de l'amor de Teresina: la capacitat d'abandonar-se a Déu, que és amor: la confiança.

Pots explicar millor la relació entre fer realitat el desig profund i l'ascensor?

La humanitat, com mai, és portadora d'uns grans desigs, perquè la tècnica i la ciència ens els han fet sentir com a possibles; sentim que tenim infinites possibilitats, però com realitzar-les? Pots sentir molta impotència, i jo sempre li dic a la persona que m'ho pregunta: agafa l'ascensor! Teresina li diu "Jesús", perquè ella és filla d'un temps, d'un moment, i el seu llenguatge pot semblar carrincló, però no n'és el seu missatge: la confiança! No cal que li diguis "Jesús", si no vols, ni "Déu", però puja a l'ascensor de les capacitats humanes, i encara més, jo diria de l'amor. L'ascensor és la confiança en l'altre, en l'amor, confiar que l'amor és possible.

Tenim possibilitats infinites, però en els temps que vivim costa de creure-s'ho.

¿Com realitzar la possibilitat infinita que sentim en aquest desig tan fort, en aquest moment que ens sentim tan impotents davant del fracàs institucional: polític, econòmic, social, eclesial, religiós? Hi ha desencís per tot arreu, i la pregunta és: podem confiar encara en la persona humana? Jo crec que sí, però has de començar per tu mateix. Si estàs desil·lusionat de totes les institucions, t'has de preguntar: ho estic també de mi? Si ja no confio ni en mi mateix, no me'n sortiré, no trobaré l'ascensor, perquè l'ascensor sóc jo mateix.

Com podem fer possible aquest desig?

Primer, no seguir cap model, sinó a tu mateix i al teu desig. Comença a fer un pas petit, que és atrevir-te a dir què desitges. Quan eres petit, què volies ser? I per què volies ser això? I si no hi vas arribar, per què hi vas renunciar? Si et quedés un any de vida, què faries? Doncs fes-ho ja, comença! perquè et queden vint-i-quatre hores de vida! Per què no m'atreveixo a fer-ho? Llavors veuràs a què estàs donant sentit i veuràs per què no ets feliç: perquè estàs posant el sentit en allò que tu mateix estàs dient que no en té. Les persones que ensenyen utopies, com Teresina, es van arriscar d'un dia per l'altre, i el camí és arriscat.

Això és molt difícil, Marcel.

El que a mi m'ajuda és mantenir-me estable en el lloc que jo he creat -no que han creat els altres-, en el meu projecte. Crear el propi projecte és difícil i, com que és difícil m'adapto al projecte de l'altre, sigui de la família, del grup, de la comunitat. Jo sé què vull ser, però el més difícil és ser coherent amb el que vull ser. I no em sento bé quan no sóc coherent amb això. Quan m'acomodo a l'altre me n'adono de seguida, perquè no em sento bé, i aleshores sorgeixen els enfrontaments, perquè un dels dos no és capaç de ser ell mateix.

Aquí està la ciència de l'amor, però com es fa? Teresina viu en una comunitat de difícil relació, però se'n surt, i acaba sent doctora en l'amor: ni agressivitat, ni covardia, és un soldat, esdevé màrtir, és una mística.

Com definiries aquesta ciència avui?

Per a mi la ciència de l'amor, avui, és aquesta: estimar; i què és estimar? Primer: obertura total; segon: reconèixer l'altre; i tercer: donar-me a l'altre. Aquesta és l'exigència de l'amor. I estar obert a l'altre és molt difícil, perquè quan l'altre no t'agrada et tanques. I aleshores, acollir això que es tanca -perquè es tanca- i tornar-ho a obrir, per a mi forma part de la ciència: obrir, estar obert, obrir contínuament. Teresina arriba un moment que no se li tanca perquè agafa l'ascensor de Jesús.

És l'art de Teresina de les coses petites. L'amor està en les coses petites: sorprendre l'altre en les coses petites, que se senti endevinat, saltar amb paracaigudes dins del seu cor. La mare ho sap fer. La dona en sap molt, de coses molt petites. És la ciència de l'amor. Avui costa veure aquesta ciència perquè donem massa importància a la raó, a la psique, als sentiments que semblen molt profunds però són superficials.

Quin és el sentit de viure aquí a Sant Salvador?

Hi ha una dimensió personal: la meua obertura constant a l'Absolut, que és l'essència del meu desig. Aquesta consciència que cada segon estic amb l'Absolut. I simultàniament la meua obertura a l'altre, que és tot aquell qui ve aquí.

És un equilibri entre silenci i paraula...

El silenci l'experimento amb Déu quan entro en aquesta relació única: jo i Ell; neix d'una comunicació tan forta que es fa un silenci de comunió, aquest és el silenci! Els esposos que de debò s'estimen saben què vol dir: és aquella comunicació que comença rient, parlant, menjant i entregant-se; crec que aquesta és l'autèntica comunicació, l'autèntic silenci; l'altre el fabriquem de moltes maneres, i està bé, però jo no deixo mai de la meditació fins que no s'ha fet aquest silenci, i això

demana molt de temps i molta maduresa, perquè m'entrego nu, sense vergonyes, sense por. Això de vegades es fa espontàniament quan vinc cap a tu, afeixugat, i m'obro i tu m'abrades, m'aculls i no necessito cap paraula, però potser te'n surt una que em serveix i ressuscito. Això és el que fan les mares amb els fills. El mestre més gran és el qui estima. És la ciència de l'amor. El místic i el profeta són els qui són capaços de viure això en el metro, en el treball, a casa... calen místics d'aquests que van sense túnica, que fan vida normal. El meu repte és com fer-ho avui en el nostre món. Teresina era petita, i has de ser molt petit per reconèixer les teves possibilitats infinites.

Laia de Ahumada

Publicat a *Pluja de Roses*, 646 (2012)